

[Madsen-Mygdal.]

vil vide, at Situationen i Dag tegner sig meget mørkt og alvorligt. I Løbet af meget kort Tid er Landbrugets Indtægter paa det nærmeste halveret, medens Udgifterne, de offentlige Byrder og samtlige Produktions- og Leveomkostninger er praktisk talt de samme som før Prisfaldet. At dette medfører en ganske uholdbar Stilling for Landbruget som Helhed, er selvindlysende. At den Svækkelse eller maaske rettere Tilintetgørelse af Landbrugets Købeevne, der er en Følge deraf, i Løbet af meget kort Tid vil virke lammende paa alle de øvrige Erhvervs-, Produktions- og Afsætningsforhold, er lige saa utvivlsomt. Det eneste Middel herimod er utvivlsomt en Tilpasningspolitik, der bringer Udgiftsniveauet ned i Overensstemmelse med de Indtægter, der fremtidig er Mulighed for at opnaa. Denne Tilpasning lader sig ikke tilvejebringe uden meget omfattende og dybtgaaende Foranstaltninger, hvorigennem der dels opnaas en virkelig betydelig Nedsættelse af de offentlige Udgiftstal og dels gennemføres en Billiggørelse af vore hjemlige Produktions- og Handelsomkostninger. Men alt dette, som jeg her i Tinget tidligere har haft Lejlighed til at udtale mig om, ligger udenfor det nærværende Forslags Formaal, idet Forslaget kun tilsigter, at der ydes i begrænset Omfang en Pengehjælp til Opretholdelse af de mange Landbrugsbedrifter, der allerede nu ser det økonomiske Sammenbrud umiddelbart for sig som en nærliggende Mulighed. Det forekommer mig at være i høj Grad ønskeligt, om man inden denne Rigsdags-samlings Slutning vilde samle sig om at yde en beskeden Haandsrækning som den, der her er stillet Forslag om. Jeg har ved Fremsættelsen af Lovforslaget omtalt de Enkeltheder, som findes deri, og skal ikke her komme ind paa Gentagelser. Det, der i Dag har Interesse, er Regeringens og Partiernes Stilling til Lovforslaget, og jeg skal derfor paa nærværende Tidspunkt indskrænke mig til disse faa Bemærkninger.

Landbrugsministeren (Bording): Det Spørgsmaal, der berøres af det foreliggende Lovforslag, som er fremsat af Partiet Venstre med det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal som Ordfører, er et Spørgsmaal, der tidligere har været til Behandling her i Tinget, og det er rigtigt, som den ærede Ordfører udtalte for et Øjeblik siden, at Baggrunden for Debatten om dette Spørgsmaal er den nuværende økonomisk vanske-

lige Stilling, som mange forskellige Landmænd er inde i. Spørgsmaalet er jo i det store og hele dette, om man fra Statens Side skal støtte de Landmænd, der har en altfor stor og tyngende Gældsbyrde, og for hvem Forholdene har udviklet sig saaledes, at det vil være vanskeligt for dem at klare Bedriften og blive siddende ved Hjemmet, hvis der ikke paa den ene eller anden Maade gives dem en Haandsrækning.

Det var navnlig i Rigsdagssamlingen 1927—28, at vi havde det samme Spørgsmaal og Lovforslag med det samme Formaal til Behandling her i Rigsdagen. Lovforslaget gaar ud paa, at der fra Statens Side kan gives Udlaan til Landmænd til Opnaaelse af Akkordordninger. I Samlingen 1927—28 blev der fra de forskellige Partier fremsat forskellige Forslag angaaende det samme Spørgsmaal, og Resultatet af de Forhandlinger, der den Gang blev ført, blev at der gennemførtes en Lov med en Titel af samme Indhold som det foreliggende Lovforslag, men med et Indhold, som paa de fleste Punkter var afvigende fra det, her foreslaas. Det eneste, der egentlig er tilbage, er Beløbets Størrelse, de 10 Mill. Kr. Det er selvfølgelig interessant, og jeg synes ogsaa, det er nødvendigt, at komme ind paa en Undersøgelse af de Forslag, der var fremme den Gang, vi sidst havde denne Sag til Behandling, og en Sammenligning med det Forslag, der nu foreligger fra Partiet Venstre. Den samme vanskelige økonomiske Situation, som danner Baggrunden for det foreliggende Forslag, var jo ogsaa, det maa enhver erkende, til Stede i 1927—28.

Det Forslag, der den Gang blev fremsat af Regeringen ved daværende Landbrugsminister, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, adskilte sig ikke saa lidt fra det foreliggende Lovforslag. Det indeholdt, saa vidt det var muligt at faa dette fastslaaet i Loven, ikke nogen som helst Risiko for Staten, og det blev klart og tydeligt fastslaaet af Ministeren, at det var heller ikke Meningen. Man stillede et Beløb paa 10 Mill. Kr. til Raadighed til Udlaan til Landmænd til Opnaaelse af Akkord, men det blev stillet til Raadighed paa en saadan Maade, at Statens Risiko blev fuldkommen minimal. Man overlod til Banker og Sparekasser at foretage disse Udlaan direkte til Landmændene, og Banker og Sparekasser kunde faa overladt Penge hertil fra Statskassen; det var Meningen, at de ikke skulde have noget Tab, men heller ikke nogen Fortjeneste ved disse Udlaan. Vi for vort Vedkommende sagde den Gang, at Gennem-